

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **M. O.**, nar. dne X. XX. XXXX, bytem K. V.,
zastoupen JUDr. Pavlem Tomkem,
advokátem se sídlem Polská 61/4, 360 01 Karlovy Vary,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88,
360 06 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2020, č. j. KK/2883/DS/19-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2020, č. j. KK/2883/DS/19-3 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 30. 9. 2019, č. j. 14985/OD19-5/Klep. (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým byla zamítnuta jeho žádost o výměnu řidičského průkazu Keňské republiky za řidičský průkaz České republiky. Správní orgány totiž dospěly k závěru, že keňský řidičský průkaz dle §

104 odst. 2 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), neosvědčoval řidičské oprávnění na území České republiky a nesplňoval podmínky vyhlášky č. 31/2001 Sb., o řidičských průkazech a o registru řidičů (dále též: „vyhláška o řidičských průkazech“), protože svým provedením neodpovídal požadavkům Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968), ani Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949) a nesplňoval tak podmínky pro uznávání řidičských oprávnění ostatních cizích států za účelem výměny řidičského průkazu.

Žaloba

2. Žalobce nejprve shrnul průběh správního řízení o výměnu keňského řidičského průkazu za český řidičský průkaz. Uvedl, že byl přesvědčen, že keňský řidičský průkaz je vyměnitelný za řidičský průkaz ČR dle Vídeňské úmluvy o silničním provozu, pakliže je prokázáno, že ve smyslu § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu má žalobce povolen pobyt na území ČR na dobu delší 1 roku. K žádosti doložil potvrzení o přechodném pobytu státního občana SRN na adrese K. V. s tím, že jako občan EU má pobyt povolen na dobu neurčitou. Rovněž poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni vydaný v obdobné věci sp. zn. 57 A 5/2016 s tím, že v tomto rozsudku bylo konstatováno, že v žádosti není třeba dokládat důkazy o obvyklém bydlišti.
3. Dále žalobce odkázal na § 7 odst. 1 vyhlášky o řidičských průkazech, který předepisuje náležitosti řidičského průkazu vydaného cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) resp. § 7 odst. 2 této vyhlášky. Ohledně nesplnění požadavku na číslování údajů v řidičském průkazu Keni je podle žalobce podstatné, zda jsou údaje v řidičském průkazu uvedeny, nikoliv zda jsou číslovány. Ohledně zařazení řidičského oprávnění do skupiny E (motorová a komerční vozidla nepřesahující hmotnost 4000 liber) je zjevné, že je nutné zohlednit aplikaci ustanovení § 116 odst. 4 zákona o silničním provozu, dle kterého neodpovídá-li skupina vozidel uvedená v řidičském průkazu členského státu nebo v řidičském průkazu vydaném cizím státem skupině vozidel podle tohoto zákona, obecní úřad obce s rozšířenou působností zapíše do řidičského průkazu řidičské oprávnění pro skupiny vozidel v rozsahu nejbližší vyšším s omezením. Je tedy zřejmé, že žalobce je oprávněn řídit motorová vozidla sk. B do hmotnosti 1814 kg odpovídající hmotnosti do 4 000 liber. Dále je oprávněn řídit motocykly do 50 ccm a nad 50 ccm, čemuž odpovídá zařazení pod skupiny AM, A dle českých předpisů.
4. Žalobce dále poukázal na to, že Úmluva o silničním provozu (Vídeň 1968) v příloze 6 bod 4 sice uvádí, že údaje musí být označeny čísly, avšak dle jeho názoru je podstatné to, že na příslušném řidičském průkazu Keni jsou skutečně uvedeny veškeré tyto předepsané údaje. Z článku 41 odst. 2 písm. b) Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) je zřejmé, že národní řidičské průkazy musejí být uznány na území jiné smluvní strany do doby, než se toto území stane místem normálního bydliště svého držitele. Žalobce citoval české a anglické znění odst. 4 přílohy č. 6 Úmluvy o silničním provozu a uvedl, že si jej vykládá tak, že v cizím řidičském průkazu musejí být uvedeny údaje, které jsou v této úmluvě dále níže číselně označeny. Z textu explicitně neplyne, že by v každém cizím řidičském průkazu musely být údaje číslovány od 1 do 12. Podstatné však je, že jsou tyto údaje v řidičském průkazu obsaženy. Pokud by neměly být řidičské průkazy uznávány pouze z důvodu absence číslování údajů v nich uvedených, jednalo by se o přepjatý formalismus, který by zakládal porušení práva na spravedlivý proces, což opakovaně judikoval i Ústavní soud.

5. Žalobce uzavřel, že Keňa je smluvní stát dle Vídeňské úmluvy s tím, že jako smluvní stát je zavázána veškeré předepsané náležitosti dle této mezinárodní úmluvy naplňovat, tedy musí být automaticky předmětný keňský řidičský průkaz uznatelný a vyměnitelný v České republice, která je rovněž smluvní stranou. Bylo by proti zásadám mezinárodního práva, konkrétně proti zásadě reciprocit, aby signatáři příslušné mezinárodní úmluvy si navzájem neuznávali národní řidičské průkazy, pokud se na této proceduře výslovně domluvili. Při kolizi výkladu mezinárodní smlouvy a národního práva je vždy namístě aplikovat výklad ve smyslu příslušné mezinárodní smlouvy.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný s tvrzeními uvedenými v žalobě nesouhlasil. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 11. 2019, č. j. 57 A 103/2019-43, ze kterého vyplývá, že řidičský průkaz vydaný cizím státem, který svým provedením neodpovídá požadavkům Úmluvy, lze sice vyměnit, ale musí být splněny kumulativně tři podmínky: jednak vydávající stát není členským státem EU, dále musí být vydávající stát uveden v příloze č. 6a vyhlášky o řidičských průkazech a konečně držitel tohoto řidičského průkazu pobývá na území České republiky na základě dlouhodobého víza, jak stanoví § 10a odst. 1 vyhlášky. V daném případě není Keňa uvedena v příloze č. 6a vyhlášky o řidičských průkazech, proto nebylo nutné ověřovat skutečnost, že má žalobce na území povolen pobyt na dobu neurčitou. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobcova argumentace týkající se zjišťování povolení k pobytu na území České republiky si protirečí, když na jednu stranu po správních orgánech požaduje, aby si samy zjistily skutečnosti jeho pobytu na území ČR samy, vzápětí však odkazuje na judikaturu, ze které vyplývá, že se nejedná o sledovanou podmínku.
7. Žalovaný po podrobném posouzení všech okolností případu dospěl k názoru, že žalobce nerespektuje ustanovení § 104 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, když zcela pomíjí zákonem vyjmenované druhy řidičských průkazů, jež na území ČR řidičské oprávnění osvědčují, a pod záminkou předjímané povinnosti se domáhá automatické výměny řidičského průkazu, čemuž přizpůsobuje i své teorie a tvrzení o vyměnitelnosti keňského řidičského průkazu za český. Keňský řidičský průkaz však nelze vyměnit za český, jestliže svým způsobem provedení neodpovídá požadavkům citovaných úmluv o silničním provozu. Keňský řidičský průkaz svým provedením nespadá do kategorie uznatelnosti zapsaných řidičských oprávnění podle § 10a odst. 1 vyhlášky, pro účely výměny řidičského průkazu. Důvody jsou beze zbytku popsány v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Povinnost cizince vyměnit řidičský průkaz, hodlá-li v rámci svého pobytového statutu řídit v ČR motorové vozidlo, se vztahuje pouze na řidičské průkazy vydané cizím státem ve smyslu § 104 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu.
8. K poukazu žalobce na čl. 41 odst. 2 Úmluvy o silničním provozu žalovaný uvedl, že v § 104 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu se pojednává o řidičských průkazech vydaných cizím státem, který není členem Evropské unie, respektive, od 19. ledna 2013, též Evropského hospodářského prostoru. Aby takový řidičský průkaz mohl být v ČR užit jako osvědčení o řidičském oprávnění při řízení motorového vozidla, musí splňovat mezinárodně stanovené požadavky. Tyto požadavky jsou obsaženy a stanoveny v Úmluvě o silničním provozu (Vídeň 1968) nebo v Úmluvě o silničním provozu (Ženeva 1949). Jsou také uvedeny v § 7 a § 8 vyhlášky o řidičských průkazech. Za podmínek stanovených v § 116 zákona o silničním provozu jsou držitelé řidičských průkazů vydaných cizím státem povinni vyměnit svůj cizozemský řidičský průkaz za český. Pokud tak ve stanové lhůtě

neučiní, řidičský průkaz vydaný cizím státem je přestane podle § 118 odst. 2 zákona o silničním provozu opravňovat k řízení motorových vozidel na území ČR. Vídeňská Úmluva o silničním provozu z roku 1968 ve svém původním článku 41 odst. 2 písm. a) zahrnovala i pravidlo pro uznání jiných řidičských průkazů smluvních stran, než které odpovídají příloze 6 této úmluvy, a sice tehdy, byl-li k takovému cizozemskému řidičskému průkazu neodpovídajícímu příloze 6 cit. úmluvy přiložen jeho úřední překlad. Novelizované znění uvedeného článku Vídeňské úmluvy však již tuto možnost nepřipouští.

9. K žalobcem tvrzenému přepjatému formalismu žalovaný odkázal zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 11. 2019, č. j. 57 A 103/2019-43, který v bodech 32 až 36, žalobcovy námitky vyvrací. Žalovaný dále za lichou označil žalobcovu oponenturu ve smyslu „automatické vyměnitelnosti“ keňského řidičského průkazu. Proto navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Posouzení věci krajským soudem

10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
11. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci řízení souhlasili.
12. Žaloba není důvodná.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně k žalobcově žádosti o uznání řidičského oprávnění správní orgán I. stupně ve svém zamítavém rozhodnutí ze dne 30. 9. 2019, č. j. 14985/OD/19-5/Klep., uvedl, že žalobcův keňský řidičský průkaz č. C x svým provedením neodpovídá požadavkům Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968), když údaje v něm uvedené nejsou zapsány a očíslovány tak, aby byly v souladu s přílohou č. 6 bodu 4 této Úmluvy, a číslo řidičského průkazu je na jiném místě, než vyžaduje příslušný vzor, a nesplňuje současně ani požadavky Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949), protože údaje v něm nejsou řádně očíslovány, neodpovídají pořadí, v jakém by měly být uvedeny dle vzoru uvedeného v příloze 9 této Úmluvy, a řidičská oprávnění sk. E, F, G a jejich vymezení v tomto řidičském průkazu neodpovídají vymezením těchto skupin dle této Úmluvy, respektive řidičská oprávnění sk. F a G tato Úmluva ani nezná. Dle § 10a odst. 1 vyhlášky o řidičských průkazech lze řidičský průkaz vydaný cizím státem, který svým provedením neodpovídá požadavkům Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) nebo Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949), vyměnit za řidičský průkaz, jestliže vydávající stát není členským státem EU a je uveden v příloze 6a této vyhlášky, tedy jde o Japonsko či Koreu. Keňa tedy není vydávajícím státem dle této přílohy. Žalobcem předložený keňský řidičský průkaz není proto možné vyměnit za český řidičský průkaz.
14. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 3. 2020 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalovaný se ztotožnil s právní argumentací správního orgánu I. stupně; dodal přitom, že zjistil, že žalobci bylo řidičské oprávnění ve Spolkové republice Německo odejmuto pro řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, domnívá se proto, že daný případ nese zjevné známky tzv. řidičákové turistiky, což je postup v rozporu se smyslem

vytvořeného právního rámce nastaveného proti obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů.

15. Senát 77 Krajského soudu v Plzni předesílá, že se ztotožňuje s východisky, ke kterým se v řízeních v obdobných věcech přihlásily i ostatní specializované senáty správního soudnictví zdejšího soudu, a to v rozsudcích ze dne 14. 11. 2019, č. j. 57 A 103/2019-43, a v rozsudku ze dne 6. 5. 2020, č. j. 30 A 214/2018-41. Rovněž senát 77 odkazuje na svůj dřívější rozsudek ze dne 28. 8. 2020, č. j. 77 A 13/2020-33. Prizmatem těchto východisek proto budou posouzeny i námitky uplatněné žalobcem v této věci.
16. Způsoby osvědčení řidičského oprávnění jsou upraveny v § 104 zákona o silničním provozu, který obsahuje i taxativní výčet druhů řidičských průkazů. Ve smyslu § 104 odst. 2 písm. a) tohoto zákona řidičské oprávnění na území České republiky osvědčuje řidičský průkaz České republiky (dále jen „řidičský průkaz“). Podle § 104 odst. 2 písm. c) uvedeného zákona: „Řidičské oprávnění na území České republiky osvědčuje řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) a Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949) (dále jen „řidičský průkaz vydaný cizím státem“).“
17. Podle § 104 odst. 5 zákona o silničním provozu platí: *„Prováděcí právní předpis stanoví vzor řidičského průkazu, mezinárodního řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem a náležitosti řidičského průkazu vydaného cizím státem.“* Zmíněným prováděcím předpisem je vyhláška o řidičských průkazech. Podle jejího § 7 odst. 1 *„Náležitosti řidičského průkazu vydaného cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) se posuzují podle přílohy č. 6 této Úmluvy.“* Dle § 7 odst. 2 vyhlášky o řidičských průkazech: *„Náležitosti řidičského průkazu vydaného cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949) se posuzují podle přílohy č. 9 této Úmluvy.“*
18. Dne 8. 11. 1968 byla ve Vídni přijata Úmluva o silničním provozu. Mezi smluvní strany této Úmluvy patří také Česká republika a Keňa. Uvedená Úmluva ukončila a nahradila ve vztazích mezi svými smluvními stranami Úmluvu o silničním provozu přijatou v Ženevě dne 19. 9. 1949. Dodatky k této Úmluvě vstoupily v platnost dne 3. 9. 1993 a dne 28. 3. 2006. Konsolidovaná verze uvedené Úmluvy byla vyhlášena pod č. 83/2013 Sb. m. s.
19. Podle článku 41 odst. 2 písm. a) bodu i) Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) [ve znění platném od 29. 3. 2011]: *„Smluvní strany musí uznat každý vnitrostátní řidičský průkaz, který odpovídá ustanovením přílohy 6 této Úmluvy, za platný na svých územích pro řízení vozidel, která patří do kategorií, na které se řidičské průkazy vztahují, za podmínky, že řidičské průkazy jsou dosud platné a že byly vydány jinou smluvní stranou nebo její částí, nebo organizací náležitě k tomu zmocněnou touto jinou smluvní stranou, nebo jednou z jejích částí.“*
20. Ve smyslu článku 2 Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) přílohy této Úmluvy jsou nedílnou součástí této Úmluvy.
21. Podle odstavce 4 přílohy 6 Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) [ve znění platném od 29. 3. 2011]: *„Je povinné, aby řidičský průkaz obsahoval následující údaje, očíslované tak, jak je uvedeno níže. 1. Příjmení; 2. Křestní jméno, další jména; 3. Datum a místo narození; 4. (a) Datum vydání; 4. (b) Datum ukončení platnosti; 4. (c) Název nebo razítko orgánu, který průkaz vydal; 5. Číslo průkazu; 6. Fotografie držitele; 7. Podpis držitele; 9. Kategorie (podkategorie) vozidel, pro které je průkaz platný; 12. Doplnující informace nebo omezení pro každou kategorii (podkategorii) vozidel v podobě kódu.“*
22. Podle odstavce 5 přílohy 6 Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) [ve znění platném od 29. 3. 2011]: *„Jestliže jsou podle vnitrostátní legislativy požadovány další údaje, musí být v*

řidičském průkazu uvedeny pod následujícími čísly: 4.(d) Identifikační číslo pro účely registrace, jiné než je uvedeno pod číslem 5 odstavce 4; 8. Místo normálního bydliště; 10. Datum vydání pro každou kategorii (podkategorii) vozidel; 11. Datum ukončení platnosti pro každou kategorii (podkategorii) vozidel; 13. Informace pro účely registrace v případě změny ve státu normálního bydliště; 14. Informace pro účely registrace nebo jiné informace se vztahem k bezpečnosti silničního provozu.“

23. Výměna řidičského průkazu vydaného cizím státem vychází z § 116 zákona o silničním provozu. Podle § 116 odst. 3 věty první uvedeného zákona platí: *„Držitel platného řidičského průkazu vydaného cizím státem, který má na území České republiky trvalý pobyt nebo přechodný pobyt na dobu delší než 1 rok podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, je povinen požádat příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o vydání řidičského průkazu výměnou za řidičský průkaz vydaný cizím státem, a to do 3 měsíců ode dne návratu do České republiky, jde-li o občana České republiky, nebo ode dne, kdy mu byl povolen trvalý pobyt nebo přechodný pobyt na dobu delší než 1 rok, jde-li o cizince.“*
24. Ve smyslu § 116 odst. 7 zákona o silničním provozu podmínky uznávání řidičských oprávnění ostatních cizích států za účelem výměny řidičského průkazu stanoví prováděcí právní předpis; tím je vyhláška o řidičských průkazech. Podle § 10a odst. 1 vyhlášky o řidičských průkazech: *„Řidičský průkaz vydaný cizím státem, který svým provedením neodpovídá požadavkům Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) nebo Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949), lze vyměnit za řidičský průkaz, jestliže vydávající stát není členským státem a je uveden v příloze č. 6a a držitel tohoto řidičského průkazu pobývá na území České republiky na základě dlouhodobého víza.“* V příloze č. 6a k vyhlášce o řidičských průkazech jsou uvedeny jen Japonsko a Korejská republika.
25. Ve stěžejní žalobní námitce žalobce polemizuje zejména s požadavky na číslování údajů v řidičském průkazu.
26. Z odstavce 4 přílohy 6 Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) citovaného v bodě 21 tohoto rozsudku vyplývá, že řidičský průkaz musí obsahovat tam specifikované údaje očíslované stanoveným způsobem.
27. Již v roce 2012 zaujal Krajský soud v Ústí nad Labem tento názor: *„Ne každý řidičský průkaz, který je vydán v zahraničí mimo země Evropského společenství, je možné vyměnit za řidičský průkaz český, jak vyplývá z ust. § 116 odst. 7 silničního zákona. Na území České republiky je možné vyměnit pouze ty řidičské průkazy vydané cizím státem, které odpovídají svým provedením (požadavkům) řidičských průkazů, které jsou stanoveny Vídeňskou úmluvou z roku 1968 a Ženevskou úmluvou z roku 1949. Vzhledem k tomu, že [...] žalobcem předložený řidičský průkaz č. [...] nesplňoval požadované náležitosti, a to ve smyslu bodu 3 přílohy č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968 [...], znamená to, že tento řidičský průkaz žalobce neopravňoval k řízení na území České republiky a vedle toho nebylo možné provést ani jeho výměnu za řidičský průkaz České republiky. Již žalovaný proto zcela správně [...] poznamenal, že pokud předložený řidičský průkaz vydaný cizím nečlenským státem Evropského společenství nesplňuje byť jen a pouze jeden požadavek daný Vídeňskou úmluvou z roku 1968, je tento řidičský průkaz v České republice neplatný a nevyměnitelný.“* (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 5. 2012, č. j. 78 A 7/2011-41). Jednoznačný názor, který se přímo týká odstavce 3 přílohy č. 6 Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968), lze bezpochyby vztáhnout také na odstavec 4 a 5 přílohy č. 6 této Úmluvy ve znění platném od 29. 3. 2011.
28. V řidičském průkazu předloženém žalobcem nebyly údaje v něm uvedené očíslovány. To

je v zásadním rozporu zejména s požadavky stanovenými v odstavci 4 a 5 přílohy 6 Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968), které vyžadují očíslování údajů obsažených v řidičských průkazech, a to tam předepsaným způsobem. Tento požadavek není pouhým bezduchým formalizmem, ale slouží k usnadnění vzájemného uznávání řidičských průkazů vydaných signatářskými státy citované úmluvy. Jedině striktní dodržování dohodnutých náležitostí včetně očíslování činí řidičské průkazy vydané různými státy v různých jazycích přehlednými a srozumitelnými navzájem. V rozporu s tímto žalobcem předložený keňský řidičský průkaz neobsahoval náležitosti podle odstavce 4 přílohy č. 6 Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968). Nelze tedy než uzavřít, že řidičský průkaz předložený žalobcem není platným řidičským průkazem vydaným cizím státem [podle Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) či Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949)]. Vzhledem k tomu správní orgány postupovaly správně, jestliže žádost žalobce o výměnu řidičského průkazu za řidičský průkaz České republiky zamítly. Tato žalobní námitka je tedy nedůvodná.

29. Jelikož správní orgány zjistily, že předložený řidičský průkaz neodpovídá požadavkům stanoveným v příloze č. 6 Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968), bylo nadbytečné zabývat se tím, které skupině vozidel podle zákona o silničním provozu snad odpovídá skupina vozidel uvedená v předmětném řidičském průkazu vydaném cizím státem (§ 116 odst. 4 uvedeného zákona). Takový postup by byl procesně neefektivní a na výsledku správního řízení pro žalobce by nic nezměnil. Správními orgány zvolený postup tedy odpovídá § 51 odst. 3 správního řádu, podle něhož: *„Je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.“* V projednávané věci právě taková skutečnost znemožňující vyhovět žalobcově žádosti o výměnu řidičského průkazu zjištěna byla, a proto bylo zcela namístě žalobcovu žádost zamítnout.
30. V souvislosti s poukazem žalobce na článek 41 odst. 2 písm. b) Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) soud uvádí následující. Podle citovaného ustanovení účinného od 29. 3. 2011 platí, že: *„Řidičské průkazy vydané smluvní stranou musí být uznány na území jiné smluvní strany do doby, než se toto území stane místem normálního bydliště svého držitele.“* Toto ustanovení je však nutno vykládat v souvislosti s čl. 42 odst. 1 bod i) Úmluvy, který byl citován již v odstavci 19 tohoto rozsudku a dle něhož lze řidičské oprávnění uznat v jiném smluvním státě, jen pokud splňuje náležitosti stanovené Úmluvou (zejména v příloze 6 Úmluvy), což však v žalobcově případě nebylo dáno.
31. Na rozdíl od žalobce pak nemá soud ani za to, že by správní orgány postupovaly přepjatě formalisticky. Soud si je samozřejmě vědom judikatury Ústavního soudu předestřené žalobcem, ze které vyplývá, že ve výjimečných případech je nutné namísto doslovného jazykového výkladu právního předpisu přihlídnout k jeho systematice a účelu, jakož i k individuálním okolnostem každého případu. V daném případě však nelze přehlédnout, že zákon o silničním provozu a Úmluva o silničním provozu (Vídeň 1968) stanovují příslušné podmínky zcela jasně, textace příslušných shora citovaných ustanovení neumožňuje se od nich odchýlit a jak už soud rovněž konstatoval výše, striktnost těchto požadavků má i svůj rozumný účel, kterým je usnadnění vzájemného uznávání řidičských oprávnění, resp. i možnost výměny řidičských průkazů. V takovém případě pochopitelně nelze vůbec o přepjatém formalismu hovořit, naopak jedná se o důslednou a věcně správnou aplikaci relevantních právních norem, zcela v souladu s jejich vyjádřením a smyslem.
32. Vzhledem k uvedenému nelze konečně ani souhlasit se žalobcem, že předmětný keňský

řidičský průkaz musí být automaticky uznatelný a vyměnitelný v České republice. V daném případě se podle názoru soudu nejedná ani o kolizi výkladu mezinárodní smlouvy a národního práva, protože obojí ústí v to, že se uznává vnitrostátní řidičský průkaz, který odpovídá ustanovením přílohy 6 Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968): v mezinárodní smlouvě to plyne z článku 41 odst. 2 uvedené Úmluvy a v národním právu to vyplývá z § 116 odst. 3 věty první ve spojení s § 104 odst. 2 písm. c) a § 104 odst. 5 zákona o silničním provozu za použití § 7 odst. 1 vyhlášky č. 31/2011 Sb.

33. Na základě výše uvedeného došel soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

34. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 29. září 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu